

ského útoku. Bytost doběhla ke statku a prudce udeřila do vrat. Zůstala tam otisknutá ruka. Vypadalo to, jako by ji někdo vypálil, dřevo vrat bylo zčernalé ohněm. Přivolaná komise nic nezjistila.

Hrůzný prožitek, tradovaný v rodině onoho pronásledovaného vojáka již celé století, bychom klidně mohli zařadit mezi strašidelné historky pro černou hodinku, kdyby tak velké množství svědků nevidělo tu vypálenou ruku za vlastní oči.

V obci Sejřek při cestě do Olší děsil pocestné přízrak. Také po něm zůstal otisk dlaně vypálené do dřevěné brány. Další důkaz se údajně dodnes dochoval v Bludově. Majitelce místní usedlosti se zjevil mrtvý manžel a propálil rukou horní desku dubového stolu. Stejně jako Dáblův otisk z Lublinu, i zde rozpoznáváme jen kosti spojené klouby.

Některé z ohnivých přízračných rukou jako by vystupovaly z pekelných plamenů.

Přízraky, zanechávající ohnivý otisk svých dlaní, jsou obvykle považovány za duše zemřelých, které trpí v očistci. Jeden z nejslavnějších případů popsal anglický badatel Karl K. N. Shuker: „Celý příběh začal v dubnu 1696, když mniši v calasantinském klášteře v severomaďarském Privigye byli po několik nocí rušeni podivnými zvuky, přehazováním jejich věcí nějakými neviditelnými vetřelci, jakož i dalšími známkami, jež nesly pečeť poltergeista.

Otec Franciscus Hanacius hledal nějaké vysvětlení tohoto záhadného vpádu do klauzury kláštera. Nakonec se mu podařilo konfrontovat neviditelné temné síly ve své cele, když na malý stolek položil cennou knihu příběhů z Bible. Neviditelná mocnost otáčela strany knihy a zastavila se na straně 100. Když o pár nocí později tato bytost otce Hanacia opět navštívila, dala mu na vědomí, že je Stephen Kada, biskup Erdely a severního Maďarska, jenž často pobýval v klášteře otce Hanacia a zemřel v roce 1695. Kada prohlásil, že jeho duše již 100 dní hoří v očistci – v říši dočasněho trestu, kde duše zemřelých trpí, dokud nejsou očištěny ze svých hříchů, jak učí některé školy náboženské víry. Kada prosil Hanacia, aby za něj sloužil mši svatou na jeho hrobě v městečku Nagyszombat. Též ho požádal o modlitbu za jeho duši, aby byla propuštěna z očistce.

Hanacius chtěl nějaký důkaz, že tato neviditelná bytost je skutečně biskup Kada a ne nějaké zlo, jež se vtělilo do jeho hlasu. Bytost mu však odpověděla, že Dábel nemá žádnou moc nad svatými knihami, a pak mu přikázala, aby se podíval na knihu biblických příběhů na stolku.

I tento zážrak jsme se pokusili napodobit. Při malé teplotě zhnědne jen několik stránek, při vyšší papír snadno vzplane. Zdá se skoro nemožné propálit přesný počet stran, a to ještě tak, aby na následující nebyla po spálení ani stopa. Přesně tak tomu ovšem bylo v případě kodexu biskupa Kady.

Hanacius to učinil a uviděl z knihy stoupat kouř a ucítil zápach spálené kůže, jež nyní nesla ožehlé znamení mužské ruky propálené přes koženou vazbu knihy a jejích prvních sto stránek. Na straně 101 však již žádné propálení nebylo, přestože byla hned vedle strany 100. Hanacius tedy uvěřil pravdivosti sdělení a sloužil 13. dubna mši svatou nad hrobem biskupa Kady.

Všechno by možná vypadalo jako nějaký zajímavý mýtus z dávných věků, nicméně je skutečností, že rukou propálená kniha skutečně existovala – až do roku 1952, kdy byla zničena při požáru v portugalském klášteře Cianta, kam byla převezena spolu s dalšími rekvizitami v roce 1947.

Ještě před svým zničením však tak zvaný Codex Kada inspiroval historika dr. E. Friedreicha k mnohaletému intenzivnímu bádání. Friedreich byl jedním z těch, kteří se zúčastnili prvního oficiálního zkoumání této tajemné relikvie v roce 1903. Mezi vědci, kteří se zkoumání zúčastnili, byl antropolog, odborník na papír a různí archeologové. Friedreich zorganizoval další sympozium v roce 1913, jehož se zúčastnili i historikové, představitelé církve, a badatelé v oboru knihoven. Nikdo z nich nebyl schopen vysvětlit, jak je možné, že jedna strana nese otisk ožehlé ruky, zatímco vedlejší strana je zcela nepoškozená. To, že